

UZASADNIENIE

Formularz (...)	Sygnatura akt	IV Ko 19/23		
1. WNIOSKODAWCA				
B. G. (1)				
2. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA				
1	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki		
10.000 zł	----			
4.3. Ustalenie faktów				
0.1.3.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty	
1.		W dniu 9 marca 2022r. M. S. (1) przebywał w Ł. w mieszkaniu przy ul. (...), które remontował dla J. B. (1). Razem z nim przebywała w tym mieszkaniu jego dziewczyna, S. K. (1). M. S. (1) tego dnia skontaktował się z T. C. (1) z prośbą, by ten zabrał go z Ł. do R.. T. C. (1) się zgodził. M. S. (1) i S.	Notatka urzędowa	Z akt DS. k. 66, 70, 71, 95

		<p>K. (1) poszli razem do sklepu (...) przy ul. (...) w Ł.. Teren sklepu w ramach swoich obowiązków pracowniczych sprząkali T. C. (1) i B. G. (1). W piątkę pojechali jeszcze wspólnie do kolejnych sklepów (...), które były do posprzątania. Po skończonej pracy, około godziny 18:00, pojechali samochodem marki J. (...) o nr rej. (...) na ul. (...) w Ł. do J. B. (1) celem odbioru zaliczki w kwocie 300 zł przez M. S. (1). T. C. (1) zaparkował na w pobliżu ul. (...), z samochodu wysiadł tylko M. S. (1) i poszedł do J. B. (1) po pieniądze. M. S. (1) wrócił i cała piątka odjechała. W pobliżu bawiły się dzieci, które robiły zdjęcia.</p>		
Zeznania J. B.	Z akt Ds. 67v			
Zeznania M. S.	Z akt Ds. 86v-87			
Zeznania T. C. (1)	Z akt Ds. 89-90			
Zeznania S. K.	Z akt Ds. 92v			
Zeznania B. G.	Z akt Ds. 96v			
2.		Cała piątka dotarła do R.. T. C. (1)	Zeznania M. S.	Z akt Ds 86v

		<p>zostawił auto na posesji pracodawcy, P. M. (1).</p> <p>Następnie M. S. (1) i B. G. (1) pojechali do S. odebrać auto tego pierwszego. W drodze powrotnej do domu mężczyźni otrzymali telefon z Policji, żeby przyjechać do domu, co też uczynili.</p> <p>Po przybyciu na plac należący do P. M. (1) w R., na którym czekali funkcjonariusze, mężczyźni zostali rozpytani na notatkę urzędową gdzie byli, co robili.</p>		
Zeznania T. C.	Z akt Ds k. 89v			
Zeznania B. G.	Z akt Ds k. 96v, 39v akt IV Ko 19/23			
Notatka urzędowa	Z akt Ds k. 1			
3.		<p>B. G. (1) został zatrzymany w nocy 10.03.2022r.o godz. 02:25 w m. (...), jako osoba podejrzana o to, że w dniu 9 marca 2022r. wspólnie i w porozumieniu M. S. (1), S. K. (1) i T. C. (1) pozbawili wolności nieznaną kobietę. Został zatrzymany w trybie art. 244 § 1 k.p.k. z uwagi na obawę zacierania śladów.</p>	Protokół zatrzymania T. C. (1)	Z akt Ds. k. 10

		<p>W tym samym czasie i miejscu doszło do zatrzymania M. S. (1), S. K. (1) i T. C. (1).</p> <p>B. G. (1) został zwolniony w dniu 11 marca 2022r. o godz. 16:05.</p> <p>Postanowieniem z dnia 21.04.2022r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie V Kp 191/22, rozpoznając zażalenia M. S. (1), T. C. (1), B. G. (1) i S. K. (1) na zatrzymanie, uznał owe zatrzymania za zasadne, legalne oraz prawidłowe.</p>		
Protokół zatrzymania B. G. (1)	Z akt Ds. k. 19			
Protokół zatrzymania M. S. (1)	Z akt Ds k. 25			
Protokół zatrzymania S. K. (1)	Z akt Ds k. 31			
Postanowienie SR dla Łodzi Śródmieścia z uzasadnieniem	Z akt Ds k. 264-265			
4.		Podczas zatrzymania dokonano przeszukania: T. C. (1), B. G. (1), M. S. (1) i S. K. (1) oraz zabezpieczono od w/	Protokoły przeszukania osób oraz przeszukania zajmowanych lokali	Z akt Ds k. 12-14 16-17 21-23 27-29

		w osób telefony komórkowe. W toku dalszych czynności dokonano również przeszukania pomieszczeń.		33-34 36-38
5.		Na przeszukanie miejsca zamieszkania B. G. przyjechał 1 radiowóz i dwa policyjne pojazdy nieoznakowane. Obudziło to sąsiadów. B. G. (1) zamieszkuje z partnerką, S. C., jej dwójką małoletnich dzieci oraz jej rodzicami, którzy są osobami starszymi. Podczas przeszukania domu rodzice obudzili się, funkcjonariusze wchodzili do wszystkich pomieszczeń, świecili latarkami, nie zamykali za sobą drzwi.	Zeznania B. G.	k. 39v-40 akt IV Ko 19/23
Zeznania S. C.	k. 40v-41 akt IV Ko 19/23			
6.		Na dzień 11 marca 2022r. na terenie miasta Ł. nie zarejestrowano zgłoszenia zaginięcia osoby.	Notatka urzędowa	Z akt Ds k. 211
7.		Świadcami rzeczonego zdarzenia mieli być małoletni : L. P. lat 8,	Protokół przesłuchania R. P. (2)	Z akt Ds k 52v

A. P. lat 10 i R. P. (1)
lat 14.

Do zdarzenia miało dojść w dniu 9 marca 2022r. (środa) o godz. 18:20.

Zdarzenie zgłosił ojciec małoletnich L. i A. – R. P. (2). Podał, iż w dniu 9 marca 2022r. ok. godz. 18:00 – 18:30, kiedy dzieci wróciły do domu były roztrzęsione i bardzo pobudzone. Małoletni opowiedzieli ojcu, że kiedy bawiły się ze swoim kolegą R. P. (1) przy ul. (...) w Ł., byli świadkami jak nieznany im mężczyzna gonił kobietę. Mężczyzna miał dogonić kobietę przyłożyć jej chustkę do ust i wciągnąć ją do samochodu, do bagażnika. Z auta wysiadł jego kierowca i drugą kobietę, która była już w bagażniku, przesadził na tył samochodu.

Mężczyźni wsiedli do auta, ruszyli i wówczas kobieta, która została przesadzona na tył auta, wyskoczyła z pojazdu i uciekła w kierunku ul. (...).

Sprawcy zdarzenia nie ruszyli w pościg za kobietą,

która wyskoczył z samochodu, tylko odjechali z miejsca zdarzenia w stronę ulicy (...).

Świadek wskazał również, że R. P. (1) zdołał zrobić zdjęcie tablicy rejestracyjnej samochodu, do którego miała zostać wciągnięta porwana kobieta. Zdjęcie wykonane przez R. P. (1) uwieczniło samochód o nr rej. (...).

Rozpytana **L. P.** podała dodatkowo, iż mężczyzna, który obezwładnił porwaną kobietę miał ok. 50 lat, wzrost 175 cm, fryzurę typu I.. Porwana z ulicy kobieta miała mieć długie blond włosy za ramiona, różową kurtkę.

Rozpytany **A. P.** podał, iż porwana z ulicy kobieta miała mieć krótkie ciemne włosy do szyi, granatową kurtkę. Porywacz był ubrany w ciemną kurtkę i kaptur na głowie. Chłopak nie wspominał o drugiej kobiecie, która miała uciec z auta.

R. P. (1) został rozpytany przez funkcjonariuszy w dniu 10 marca

		<p>2022r. Podał, że porwana z ulicy kobieta miała mieć włosy do ramion i biały sweter. Porywacz był w średnim wieku, miał czarną kurtkę, krótkie włosy. Chłopak nie wspominał o drugiej kobiecie, która miała uciec z auta.</p> <p>R. P. (1) i A. P. są dziećmi niepełnosprawnymi intelektualnie, chodzą do szkoły specjalnej.</p>		
Notatka urzędowa	Z akt Ds k 2, 3, 59			
Zdjęcie	Z akt Ds k 54			
Zeznania E. K.	Z akt Ds k 60v-61			
8.		<p>Jeszcze przed zatrzymaniem B. G. (1), ustalono, iż pojazd o nr (...) to J. (...) należy do M. M.. Skontaktowano się z nią i podała, iż pojazd jest wykorzystywany w działalności gospodarczej zajmującej się obsługą obiektów handlowych (sprzątanie, odśnieżanie).</p> <p>Podana, że w dniu 9 marca 2022r. pojazd mógł być w użytkowaniu T. C. (1), który jest</p>	Notatka urzędowa	Z akt Ds. k. 8

		<p>pracownikiem jej firmy.</p> <p>Pojazd został zabezpieczony w dniu 10 marca 2022r.w miejscowości (...).</p> <p>W dniu 10 marca 2022r. o godz. 04:50 w charakterze świadka przesłuchano P. M. (1), który razem z żoną M. M. prowadzi działalność gospodarczą. Podał, iż w dniu 9 marca 2022r. w godzinach popołudniowych pojazd (...) C. był użytkowany przez ich pracownika T. C. (1) na terenie Ł., następnie został przez niego odstawiony w godzinach 17:00-18:00 na teren działki w R.. Mężczyzna nie wyszedł do swojego pracownika i nie widział z kim T. C. (1) przyjechał.</p>		
Zlecenie holowania pojazdu	Z akt Ds k. 9			
			zabezpieczony monitoring	Z akt Ds k. 65
Zeznania P. M.	Z akt Ds k. 40v-41			
9.		Oględzin pojazdu J. (...) dokonano w	Protokół oględzin samochodu marki J.	Z akt Ds k. 46-48v

		<p>nocy 10 marca 2022r. o godz. 01:35. Pobrano ślady biologiczne i sporządzono dokumentację fotograficzną z przeprowadzonych oględzin.</p>		
Dokumentacja fotograficzna	Z akt Ds k. 49			
10.		<p>A. P. i R. P. (1) są uczniami szkoły specjalnej, ponieważ mają stwierdzoną niepełnosprawność intelektualną w stopniu lekkim, co zostało potwierdzone przez Poradnię P.-Pedagogiczną w Ł.. R. P. (1) na terenie szkoły przyjmuje leki na wyciszenie oraz wzmożenie koncentracji zlecone przez lekarza psychiatrę. Ze względu na niepełnosprawność umysłową i intelektualną A. P. i R. P. (1), opisane przez nich wydarzenia wymagają dodatkowego uwiarygodnienia. Nadto według świadka w przypadku osób z w/w niepełnosprawnościami występują częste zaburzenia w zakresie myślenia</p>	<p>Zeznania E. K. (2)</p>	<p>Z akt Ds k. 60v-61</p>

		<p>przyczynowo - skutkowego. Z zeznań E. K. (2), wynika nadto, iż między A. K. a R. P. (1) nie było szczególnej więzi emocjonalnej. Chłopcy nie bawili się ze sobą w szkole i nie utrzymywali ze sobą kontaktu.</p>		
11.		<p>W toku postępowania przygotowawczego przesłuchano małoletnich A. P., L. P. oraz R. P. (1) w trybie art. 185b § 1 k.p.k. W trakcie przesłuchania w/w osób przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Świadkowie opisali całe zajście w sposób różniący się od siebie.</p> <p>Przesłuchany w charakterze świadka R. P. (1), nie widział momentu samego porwania, a jedynie wskazał, iż zauważył jak nieznajomy mężczyzna skradał się za kobietą po czym mieli spotkać się na rogu ulic. Świadek nie widział momentu obezwładnienia kobiety i wciągnięcia jej do samochodu, a wiedzę tę posiadał dopiero od swojego kolegi A. P., który</p>	Protokół przesłuchania małoletnich	Z akt Ds k. 132v-135v

powiedział mu, że to zdarzenie było porwaniem i polecił R. zrobienie zdjęcia samochodu, do którego miała zostać porwana kobieta.

Przesłuchany w charakterze świadka A. P. zeznał, iż kobieta, która miała paść ofiarą porwania biegła po czym, kiedy zauważyła stojącego mężczyznę zatrzymała się i zaczęła biec dalej. Kobieta biegła w kierunku gdzie był zaparkowany samochód mężczyzny, po czym mężczyzna dogonił ją i wciągnął do stojącego samochodu. W dalszej części zeznań świadek zmienił wersję, ponieważ stwierdził, że widział zajście do momentu, kiedy mężczyzna przyłożył kobiecie rękę do ust, natomiast nie widział samego momentu wkładania kobiety do samochodu. Świadek widział natomiast moment odjeżdżania samochodu.

Przesłuchana w charakterze świadka L. P. zeznała, iż widziała jak mężczyzna podbiegł

do kobiety, prawdopodobnie ją uśpił, po czym wciągnął ją do bagażnika. Z zeznań świadka wynika, iż w bagażniku samochodu była jeszcze jedna kobieta, którą mężczyzna wyciągnął i umieścił na tylnym siedzeniu samochodu. Według zeznań L. P. tylko ona widziała tę drugą kobietę, która została przeniesiona z bagażnika na tylne siedzenie samochodu.

Po zdarzeniu L. A. i R. poszli dalej bawić się na podwórku i po około 20 minutach, kiedy tata L. i A. zszedł na dół powiedzieli mu o tym co widzieli.

12.

POSTANOWIENIE
Postanowienie z dnia 28 marca 2022r. Funkcjonariusz I KP K. Miejskiej w Ł. umorzył dochodzenie w sprawie mającego miejsce w Ł. w dniu 9 marca 2022r. pozbawienia wolności dwóch nieustalonych dotychczas osób poprzez użycie wobec nich przemocy, a następnie

		<p>umieszczenie wbrew ich woli w samochodzie osobowym, tj. o przestępstwo z art. 189 § 1 k.k., ponieważ czynu nie popełniono (na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).</p> <p>Prokurator zatwierdził powyższe w dniu 29 marca 2022r.</p>		
13.		<p>Po zdarzeniu związanym z przeszukaniem miejsca zamieszkania i zatrzymaniem B. G. (1) w miejscowości, w której mieszka, część mieszkańców stała się wobec niego nieufna, uważa go za „kryminalistę”. Rodzice jego partnerki także stracili do niego zaufanie.</p> <p>Wnioskodawca korzystał z pomocy psychiatry, gdyż cierpi na bezsenność. Stracił zaufanie do organów ścigania, boi się, gdy widzi funkcjonariuszy Policji.</p>	Zeznania B. G.	k. 39v-40 akt IV Ko 19/23
Zeznania S. C.	k. 40v-41 akt IV Ko 19/23			
Zaświadczenie	k. 47 akt IV Ko 19/23			

0.1.3.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.		Fakt	Dowód	Numer karty
4. ocena DOWODÓW				
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1-5 13	Zeznania: B. G., S. K., J. B., S. C., T. C., S. C.. M. S.	Zeznania świadków są spójne. W sposób identyczny opisali przebieg dnia, w którym miało dojść do uprowadzenia kobiety. Sąd nie ma żadnych podstaw, by kwestionować treść zeznań B. G., S. C. i M. S., z których wynika, jaki wpływ na B. G. i jego relacje z najbliższymi miał fakt zatrzymania.		
6-12	Dokumentacja urzędowa znajdująca się w aktach Ds.	Brak podstaw, by kwestionować dokumentację znajdującą się w aktach postępowania przygotowawczego.		
0.1.4.2. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów</p> <p>o.2.(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA</p>			
<p>Zadośćuczynienie</p>			
	<p>Kwota główna</p>	<p>Odsetki</p>	
<p>10.000 zł</p>	<p>----</p>		
<p>Zwięźle o powodach podstawy prawnej</p>			
<p>Żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz B. G. (1) jest zasadne. Jego podstawą jest przepis art. 552 § 4 k.p.k.</p> <p>Zadośćuczynienie przysługuje od Skarbu Państwa w sytuacji niewątpliwie niesłusznego zatrzymania.</p> <p>W realiach niniejszej sprawy zatrzymanie to takie było.</p>			

Już na wstępie wskazać należy, iż z notatek, na jakie rozpytano małoletnich świadków zdarzenia (L. P., A. P. oraz R. P. (1)) wynikają znaczące różnice w relacji dzieci, różnice te dotyczą faktów istotnych, takich jak kolor włosów porwanej kobiety, elementy jej ubioru (L. P. mówi o różowej kurtce, R. P. (1) o białym swetrze, A. P. relacjonuje, że kurtka kobiety była granatowa), tylko L. P. mówi, że „porywacz” miał na głowie I., czego nie potwierdza dwójka pozostałych dzieci. Dodatkowo L. P. „ubarwia” całą historię i dodaje „element mrozący”, wskazując, że w samochodzie porywaczy była już jedna, wcześniej porwana kobieta, której podczas porwania drugiej kobiety, udaje się uciec, a porywacze na to nie zważają, jakby tej okoliczności nie zauważyli i odjeżdżają, nie próbując zatrzymać uciekinierki. Jednocześnie brak sygnałów, by jakaś jednostka

ratunkowa
zarejestrowała
okoliczność
uwolnienia się
kobiety (nie zgłosiła
się taka kobieta
na Policję czy
Pogotowie). A. P. i R.
P. (1) tej informacji
nie potwierdzają, w
ogóle czegoś takiego
nie zarejestrowali.
Dysponując takimi
rewelacjami trójki
dzieci (dodatkowo
wiedząc, że dwójka
z nich uczęszcza do
szkoły specjalnej),
nie mając sygnału
o tym, by ktoś
został porwany (brak
zgłoszenia porwania
czy zaginięcia osoby)
czy też by uwolnił
się z niewoli
(brak zgłoszenia o
uwolnieniu)
funkcjonariusze
rozpoczynają
czynności. Ustalają
(po nr
rejestracyjnych)
właściciela pojazdu
J. (...), uzyskują
od niego informację,
kto owym pojazdem
w dniu 9 marca
2022r. poruszał się, i
że pojazd ten został
odstawiony przez
pracownika na plac.
Funkcjonariusze
oczekują na placu
w R. na osoby,
które poruszały
się przedmiotowym
pojazdem,
uprzedzając je o tym
telefonicznie. M. S.
(1), T. C. (1), S.

K. (1) i B. G. (1) bez najmniejszych oporów stawiają się na wezwanie funkcjonariuszy i rozpytani na okoliczność przebiegu dnia, podają tożsame wersje, wskazując jednocześnie, iż jakieś dzieci śmiały się i robiły im zdjęcia (notatka urzędowa k. 1). Dochodzi do przeszukania pojazdu, miejsca zamieszkania, funkcjonariusze niczego podejrzanego nie ujawniają. W takich okolicznościach zapada decyzja o zatrzymaniu czwórki młodych ludzi. Już po zatrzymaniu zostają oni przesłuchani w charakterze świadków, w zeznaniach potwierdzają oni to, co podali będąc rozpytanymi. W dniu 10 marca 2022r., przesłuchany w charakterze świadka J. B. (1), potwierdził wersję M. S. (1) (spotkanie przy ul. (...) w celu przekazania pieniędzy).

Do zatrzymania B. G. (i jego znajomych) doszło w trybie art. 244 § 1 k.p.k.,

a więc zebrane dowody czy dane miały wskazywać na uzasadnione przypuszczenie popełnienia przestępstwa przez osobę, która podlegała zatrzymaniu.

Zaznaczyć należy, że podstawy zatrzymania muszą istnieć obiektywnie, a nie jedynie w odczuciu organu dokonującego lub zarządzającego zatrzymanie. Nie istnieją one zatem nie tylko wtedy, gdy organ ścigania z pełną świadomością dokona lub zarządzi zatrzymanie mimo braku ku temu podstaw, ale i wówczas, gdy mylnie przyjmuje ich istnienie, a nieprawidłowość tę ustalono w wyniku dalszych, późniejszych czynności (wyr. SA w Szczecinie z 26.3.2009r., II AKa 1/09, OSA 2010, Nr 9, poz. 1).

W przedmiotowej sprawie już od pierwszych podjętych czynności jasne było, że zatrzymanie nie powinno mieć miejsca. Czwórka młodych ludzi

spójnie, niezależnie od siebie, wskazała przyczyny, dla których znalazła się w Ł. na ul. (...) o określonej godzinie, wersję tę potwierdził J. B. (1) (w dniu 10 marca 2022r.). Z kolei relacje dzieci, które rzekomo miały być świadkami porwania były rozbieżne, chaotyczne, niespójne. Dodatkowo, na wiarygodność dwójki z tych dzieci, negatywnie wpływał fakt, iż cierpiały na niepełnosprawność intelektualną (organy ścigania o tym wiedziały).

Inne

3.

Zwięźle o powodach podstawy prawnej

4.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU W
PRZEDMIOCIE
ŻĄDANIA**

Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia

Punktem wyjścia rozważań dotyczących problematyki odszkodowania za

niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie musi być unormowane art. 41 ust. 5 Konstytucji RP, w którym stwierdza się, że każdy bezprawnie pozbawiony wolności ma prawo do odszkodowania. Ta zasada konstytucyjna, co oczywiste, odnosi się też do pozbawienia wolności w wyniku zatrzymania. Powyższy przepis pozostaje w zgodzie z postanowieniami Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona w R. dnia 4.11.1950 r., której art. 5 ust. 5 stanowi, że każdy, kto został pokrzywdzony przez niezgodne z treścią tego artykułu zatrzymanie lub aresztowanie, ma prawo do odszkodowania.

P. podstawy roszczeń o odszkodowanie lub zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie określa art. 552 § 4 KPK. Porównanie treści przepisów

art. 416-418 KC z przepisami art. 552 prowadzi do wniosku, że w sprawach toczących się w trybie określonym w rozdziale 58, odpowiedzialność Skarbu Państwa niezależna jest od winy organu, w wyniku działalności którego nastąpiła szkoda, gdyż odpowiedzialność ta oparta jest na zasadzie ryzyka. Tak też wprost stwierdza się w uzasadnieniu do projektu kodeksu (Nowe kodeksy karne z 1997 r. z uzasadnieniami, Warszawa 1997). Zwalnia to, co oczywiste, wnioskodawcę (oskarżonego) od obowiązku wykazywania winy, jak ma to miejsce w sytuacjach przewidzianych w art. 416 i art. 418 KC (por. uchwała SN z dnia 15.9.1999 r., I KZP 27/99, OSNKW 1999/11-12/72).

Tak szerokie zakreszenie granic odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania lub tymczasowego aresztowania wynika z charakteru

prawnego tej
odpowiedzialności -
zasady ryzyka -
oraz z tego, czego
owo ryzyko dotyczy.
W tym bowiem
wypadku Skarb
Państwa ponosi
ryzyko
prawidłowego
funkcjonowania
wymiaru
sprawiedliwości w
zakresie stosowania
środka związanego
z pozbawieniem
wolności. Jeżeli więc
z punktu widzenia
ostatecznego
rozstrzygnięcia w
sprawie w
przedmiocie
odpowiedzialności
karnej oraz
całokształtu
okoliczności
ustalonych do chwili
wydania orzeczenia
w przedmiocie
odszkodowania
okazuje się, że
pozbawienie
wolności nie było
uzasadnione, także
ze społecznego
punktu widzenia,
to za poniesioną
szkodę i doznaną
krzywdę wynikłą ze
stosowania
zatrzymania wobec
osoby, której w tym
okresie dotyczyło
domniemanie
niewinności -
właśnie na zasadzie
słuszności -
odpowiedzialność

ponosić musi Skarb Państwa.

Jeszcze dobitniej tę kwestię wyjaśniono w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23.5.2006r.

Wskazano także, że przy ocenie kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w rozumieniu art. 552 § 4 KPK sąd powinien mieć na uwadze, czy zastosowanie tego środka przymusu procesowego nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału 27 KPK, a tym samym, czy spowodował on dolegliwość, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać, analizując to zagadnienie w aspekcie całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie, w której doszło do zatrzymania, a znanych w dacie orzekania w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia, w tym także z uwzględnieniem prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w której

nastąpiło zatrzymanie, jeżeli już zapadło (vide I KZP 5/06 OSNKW 2006/6/55, Biul. SN 2006/5/17, Prok. i Pr. 2006/9/18). Z kolei w pisemnych motywach tej uchwały trafnie ponownie przypomniano, że odpowiedzialność Skarbu Państwa, o jakiej mowa w art. 552 KPK, opiera się na zasadzie ryzyka, a nie winy (zob. np. S. Stachowiak: Odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie w Kodeksie postępowania karnego, PiPr 1999, nr 1; J. Grajewski: Przebieg procesu karnego, Warszawa 2004 r.; T. Grzegorzczak, J. Tylman: Polskie postępowanie karne, Warszawa 1998 r., s. 805, Warszawa 2005 r.; S. Waltoś: Proces karny. Zarys systemu, Warszawa 2005 r.; Z. Świda w: A. Banaszak i A. Preisner red.: Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego a stosowanie zatrzymania i tymczasowego aresztowania w procesie karnym w:

Prawa i wolności
obywatelskie w
Konstytucji RP,
Warszawa 2002 r.).

Nie ulega
wątpliwości, że
skoro
odpowiedzialność
Skarbu Państwa
oparta jest na
zasadzie ryzyka, to
także przy badaniu
niewątpliwiej
niesłuszności
zatrzymania
(podobnie, jak i
tymczasowego
aresztowania lub
skazania) niezbędna
staje się **ocena ex
nunc**, czyli przez
pryzmat całokształtu
okoliczności z
momentu
rozstrzygnięcia w
przedmiocie
wniosku o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie z
racji owego
zatrzymania.
Ustalenie zatem
w wyniku takiej
oceny, że organ
błędnie przyjmował
istnienie podstaw
do zatrzymania
oznacza, iż podstaw
takich nie było,
bez względu na
to czy dokonujący
zatrzymania miał
świadomość ich
braku, czy też
jej nie miał,
opierając się np.
na niewiarygodnych,
niepełnych lub
niesprawdzonych

informacjach (vide uchwała SN z dnia 23.5.2006 r., I KZP 5/06 OSNKW 2006/6/55, Biul. SN 2006/5/17, Prok. i Pr. 2006/9/18).

Kwotę zadośćuczynienia należy oznaczać z umiarem, stosownie do realiów społecznych, jak zamożność mieszkańców, wartość pieniądza, by nie pozostało poczucie krzywdy niesłusznie tymczasowo aresztowanego, ale by orzeczenie nie było sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych.

Podkreślić należy, że nawet krótkotrwałe, bezprawne pozbawienie wolności człowieka wyrządza mu znaczną krzywdę. To, że z oczywistych względów różnorodne dolegliwości związane z pozbawieniem człowieka wolności zazwyczaj rosną wraz z wydłużaniem się jego czasu (ze względu na skutki osobiste, rodzinne, społeczne), nie może przesłaniać

okoliczności, że
– zwłaszcza w
przypadku osób,
które spotykają się
z taką sytuacją
po raz pierwszy
– największy stres
i naturalny lęk,
czasem szok
wywołują pierwsze
godziny i dni
więziennej izolacji,
co winno znaleźć
stosowne
odzwierciedlenie w
wysokości
zasądzanego
zadośćuczynienia.

***Na wysokość
zadośćuczynienia
w niniejszej
sprawie miały
łącznie wpływ:***

- odbiór społeczny
publicznego niejako
charakteru aktu
zatrzymania ze
strony władzy
publicznej, co
naraziło
wnioskodawcę na
upokorzenie i
napiętnowanie w
lokalnym
środowisku,

- fakt izolacji przez
kilkadziesiąt godzin,
dezorganizacja życia
prywatnego i
zawodowego w tym
czasie,

- dyskomfort
termiczny związany
z warunkami izolacji
– brak
dostatecznego
ogrzewania,

właściwego koca,
materaca,

- narażenie na kontakt ze światem przestępczym, który zazwyczaj przebywa temporalnie w takich warunkach (...),

- subiektywne odczucie nieuzasadnionego, jak się okazało, i bezprawnego pokrzywdzenia, poprzez podjęcie nadmiernych działań stosowanych zwyczajowo wobec osób poszukiwanych i przestępców,

- negatywny wpływ na relacje z rodzicami ukochanej, którzy utracili zaufanie do nieposzlakowanej jak dotąd opinii o wnioskodawcy, co ma pierwszorzędne znaczenie zwłaszcza w tak małych społecznościach, jak ta, w której funkcjonuje wnioskodawca,

- konieczność korzystania z pomocy psychiatry oraz psychosomatyczne konsekwencje, jak poważne zaburzenia snu,

- strach przed funkcjonariuszami publicznymi.			
Zadośćuczynienie			
	Kwota główna 10.000 zł	Odsetki ----	
Uwzględniono w całości	----		
Inne			
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
6. KOsztu procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
2.	Na rzecz wnioskodawcy, tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika, zasądzono stosowne wynagrodzenie za udział przed sądem okręgowym w oparciu o treść § 11 ust. 6 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra		

	Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.	
3.	Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa. Powiązane dokumentyDół formularza	
7. PODPIS		